

РЕШЕНИЕ

№ 3745

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 29.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **2698** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 107, ал. 3 от Закона за автомобилните превози (ЗАвП).

Образувано е по жалба на Erol Bozuklu (Е. Божуклу) и ORKUN I. T. Kft. чрез адв. К. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № РД-14-729/22.02.2023 г., издадена от К. Д. - началник на областен отдел „Автомобилна администрация“ към регионална дирекция „Автомобилна администрация“ -С. в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която на основание чл. 10ба, ал. 1, т. 3, б. „г“ и б. „в“ от ЗАвП са наложени принудителни административни мерки – временно спиране от движение на МПС R., рег. № PFC811 и прикачено към него полуремарке TIRSAN, с рег. № 34HZ7995 – до заплащане на наложената с наказателното постановление глоба за извършено нарушение и осигуряване на водач, който е гражданин на държава – членка на ЕС или отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 4 от ЗАвП.

В жалбата се твърди, че издадената заповед е незаконосъобразна, като подробни съображения в тази насока са изложени в същата. Жалбоподателят иска да бъде отменена оспорената заповед като твърди, че при издаването ѝ са допуснати съществени нарушения на материалния закон и на административно-производствените правила, а именно, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение и издаването на процесната заповед не е осигурен преводач, като по този начин е нарушено правото на защита на наказаното лице.

Посочва, че са нарушени разпоредите на ЗАНН, както и нормата на чл. 59, ал. 2 АПК, уреждаща съдържанието на индивидуалните административни актове.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, представлява се от адв. Л., моли съда да уважи предявената жалба по съображенията, изложени в нея. Претендира разноски по делото.

Ответникът – началник на Областен отдел „Автомобилна администрация“ към РД „Автомобилна администрация“ – С., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с наведените от страните доводи, установи следното от фактическа страна:

На 21.02.2023 г. в [населено място] на софийски околоръстен път на около 200 метра след пътен възел с автомагистрала „Т.“ в посока К., при извършена проверка за спазване на разпоредбите на ЗАвП и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, свидетелят И. И. Т. – инспектор при Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – С. спрял за проверка МПС R. с унгарски рег. № PFC811 и с прикачено към него полуремарке TIRSAN, с рег. № 34HZ7995, управляван от жалбоподателя Е. Божуклу – гражданин на Р. Турция. При извършената проверка било установено, че водачът извършва международни превози на товари с лиценз на ЕО № KAF-01-008690/27/2015 на фирма ORKUN I. T. Kft със седалище и адрес в Република У. по маршрут от Р.Турция за Германия, видно от международна товарителница CMR № 00665-0001115/18.02.2023 г. Установено било също така, че жалбоподателят Е. Божуклу не притежава сертификат за водач на МПС - за гражданин на държава, която не е членка на Европейския съюз, издаден от Министъра на транспорта на страната превозвач, изискуем на основание чл. 57, ал. 5 от Наредба № 11/31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари.

За така установеното нарушение бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 245/21.02.2023 г. на Е. Божуклу, за извършено нарушение по чл. 19, ал. 1, т. 5, предл. 1 от Наредба № 11/31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, изискваща при извършване на международен превоз на товари в превозното средство да се намира сертификатът за водач по чл. 57, ал. 5. Актът бил връчен на жалбоподателя Божуклу, който го подписал и не направил възражения. Въз основа на така съставения АУАН на 22.02.2023 г. било издадено и наказателно постановление № 42-0005490, с което на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвП на Е. Божуклу била наложена глоба в размер на 2000 лева.

На 22.02.2023 г. началникът на областен отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място] – К. Д. издал оспорената ЗПАМ № РД-14-729, с която на жалбоподателя Е. Божуклу на основание чл. 107, ал. 1 вр. чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. „в“ и б. „г“ от ЗАвП била наложена принудителна административна мярка временно спиране от движение на МПС R., рег. № PFC811 с прикачено към него полуремарке TIRSAN, с рег. № 34HZ7995 – до заплащане на наложената с наказателното постановление глоба за извършено нарушение и осигуряване на водач, който е гражданин на държава – членка на ЕС или отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 4 от ЗАвП.

При така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав намира от

правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване, от легитимирано лице - адресат на акта и при наличие на правен интерес от оспорването, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – началникът на областен отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място], въз основа на делегираните му правомощия съгласно заповед № РД-01-553/23.11.2021 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция “Автомобилна администрация“, в предвидената от закона форма и при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Правилно е приложен и материалният закон.

Съгласно нормата на чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗАвтП за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно спиране от движение на моторно превозно средство, с което се извършва международен превоз на товари, когато превозното средство се управлява от водач, гражданин на държава, която не е членка на Европейския съюз, който не отговаря на изискванията на чл. 7а, ал. 4 - до заплащане на наложената с наказателно постановление глоба за извършеното нарушение и осигуряването на водач, който е гражданин на държава - членка на Европейския съюз, или отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 4, а съгласно нормата на чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. "г" от ЗАвтП за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно спиране от движение на моторно превозно средство, с което се извършва превоз на пътници или товари, когато нарушителят няма постоянен адрес на територията на Република България - до заплащане на наложената с наказателното постановление глоба за извършеното нарушение. В случая е безспорно установено, че жалбоподателят Е. Божуклу е турски гражданин, който няма постоянен адрес на територията на Р. България и който не е притежавал необходимия сертификат за водач на МПС по чл. 57, ал. 5 от Наредба № 11/31.10.2002 г. Наред с това, на водача на товарния автомобил е съставен акт за установяване на административно нарушение, а в следствие е издадено и наказателно постановление, с което е наложено наказание "глоба" в размер на 2000 лв. Тези обстоятелства не се оспорват и от представителя на жалбоподателя.

При това положение и с оглед събраните доказателства са били налице материалноправните предпоставки на чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. "в" и б. "г" от ЗАвтП за издаване на заповедта за налагане на ПАМ. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, свързани с нарушение на административнопроизводствените правила, а именно искането до съда да разгледа дали административният орган по надлежен начин е констатирал извършените нарушения, съответно дали е спазил разпоредбите на ЗАНН и НПК в тази връзка, включително с назначаването на преводач. Производството по издаване на ПАМ по чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. "в" и "г" от ЗАвтП се развива по правилата на АПК, докато производството по налагане на административно наказание по реда на ЗАНН. В първата хипотеза се издава индивидуален административен акт и се цели бързина на производството, за да се спре дейността по превоз на пътници или товари, в нарушение на законовите изисквания. Във втория случай се упражнява санкционно правомощие на държавата и

се развива самостоятелно административнонаказателно производство. Доводите за наличието на процесуални нарушения при съставянето на акта за установяване на административно нарушение срещу водача на товарния автомобил, както и законосъобразността на издаденото наказателно постановление, следва да се релевират в административнонаказателно производство при оспорването му по реда на чл. 59, ал. 1 от ЗАНН пред съответния районен съд.

С оглед преустановителния характер на мярката и принципа на бързина, който е водещ в производството по прилагане на мерки от вида на процесната, специалният закон не изисква осигуряване на преводач в административното производство. Аргументи за такова императивно изискване не могат да се изведат и от Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 година относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство. В чл. 1, т. 3 от Директива 2010/64/ЕС е регламентирано, че когато законодателството на държава-членка предвижда налагането на санкция за леки нарушения от страна на орган, различен от съд с компетентност по наказателноправни въпроси, и когато налагането на такава санкция може да бъде обжалвано пред такъв съд, настоящата директива се прилага единствено за производството по обжалване пред този съд. В случая жалбоподателят не е бил препятстван да упражни правото си на оспорване пред съд. За тази цел е упълномощил адвокат, който го е представлявал в съдебното производство. За разлика от административното производство, националният законодател е предвидил изрично назначаването на преводач в съдебното производство по обжалване на административни актове – чл. 14 АПК. Предвид обаче липсата на изразено желание от жалбоподателя Божуклу да участва лично в съдебното производство и невявяването му в проведеното открито съдебно заседание, то не е било налице основание за назначаването на преводач и в съдебното производство.

Неоснователно е възражението на жалбоподателите, че обжалваната ЗПАМ не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 3 АПК, защото липсва означаване на адресата на акта. Видно от обстоятелствената част на заповедта е, че в същата с главни удебелени букви е посочено името на жалбоподателя Е. Божуклу, като водач на МПС, който е извършил нарушение на ЗАвтП. Фактът, че в диспозитива на обжалваната ЗПАМ не е посочено на кого се налага принудителната административна мярка, а единствено е описано в какво се изразява тя, не означава, че актът няма адресат. Принудителните административни мерки се налагат за предотвратяването и преустановяването на констатирани административни нарушения именно спрямо нарушителите на съответните законови разпоредби, а в случая спрямо установения от административния орган нарушител – Е. Божуклу.

Неоснователно е и възражението, че неправилно ЗПАМ е наложена спрямо водача на МПС, който не е негов собственик, поради което адресат на акта е следвало да бъде дружеството собственик. В действителност временно спряното от движение МПС R. с унгарски рег. № PFC811 и с прикачено към него полуремарке TIRSAN, с рег. № 34HZ7995 е собственост на унгарската фирма ORKUN I. T. Kft. Последното обстоятелство означава, че като засегнато от мярката дружеството има правен интерес да я оспори, но това не изключва възможността водачът, осъществяващ конкретния превоз, да бъде адресат на мярката. С оглед преустановителния ѝ характер, респ. целта ѝ да се пресече дейността по превоз на товар, извършван в нарушение на закона и доколкото този превоз фактически се осъществява именно от водача на МПС, безспорно последният може да бъде адресат на процесната ПАМ. Аргумент в

подкрепа на този извод се извлича и от разпоредбата на чл. 106а, ал. 6 от ЗАвП, съгласно която в случаите по ал. 1, т. 1 и 3 собственикът или водачът на моторното превозно средство в срок до 12 часа от прилагане на принудителната административна мярка придвижва моторното превозно средство до място за домуване.

Във връзка с всичко изложено настоящият състав намира, че ЗПАМ № РД-14-729/22.02.2023 г., издадена от К. Д. - началник на областен отдел „Автомобилна администрация“ – С. е законосъобразна, издадена без допуснати нарушения на административно производствените правила и при правилното приложение на закона и като такава следва да бъде оставена в сила, а жалбата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на Erol Vozuklu (Е. Божуклу) и ORKUN I. T. Kft. чрез адв. К. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № РД-14-729/22.02.2023 г., издадена от К. Д. - началник на областен отдел „Автомобилна администрация“ към Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ -С. в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която на основание чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. „г“ и б. „в“ от ЗАвП са наложени принудителни административни мерки – временно спиране от движение на МПС R., рег. № PFC811 и прикачено към него полуремарке TIRSAN, с рег. № 34HZ7995 – до заплащане на наложената с наказателното постановление глоба за извършено нарушение и осигуряване на водач, който е гражданин на държава – членка на ЕС или отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 4 от ЗАвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: